

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VI. — Wydana i rozesłana dnia 1 marca 1883.

19.

Rozporządzenie ministerstw skarbu i handlu z dnia 8 lutego 1883,

tyczące się ekspedycyowania celniczego za morze, posyłek zboża i mąki w postępowaniu przewoźnem wewnętrznem.

Ułatwienie, w §fie 2 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2 maja 1880, L. 11967 (Dz. u. p. Nr. 49, Dz. roz. m. s. z r. 1880 Nr. 17) postanowione, mianowicie, iż ekspedycyując za morze w postępowaniu przewoźnem, pewne towary, w ustępie b) powyższego paragrafu imiennie wyszczególnione, można zaniechać kładzenia pieczęci urzędowej, pozwala się w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim stosować także do posyłek zboża i mąki w obrocie krajowym za morze wywożonych.

Dunajewski r. w.

Pino r. w.

20.

Ustawa z dnia 16 lutego 1883,

o postępowaniu tyczącem się uznania i dowodzenia śmierci.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiłem i stanowią co następuje:

§. 1.

Do uznania nieobecnego (który znikł) za zmarłego, właściwym jest Trybunał pierwszej instancyi, w którego okręgu nieobecny albo miał ostatnie stałe mieszkanie, albo jeśli go nie miał, ostatni raz przebywał.

Uznanie śmierci.

§. 2.

O ile w ustawie niniejszej co innego nie jest postanowione, stosować trzeba w postępowaniu, tyczącem się prośby o uznanie śmierci, przepisy powszechne o postępowaniu w sprawach niespornych.

§. 3.

Wszystkie istotne okoliczności, podług których sędzia ma orzekać, trzeba zbadać drogą urzędowego dochodzenia.

(We względzie użycia środków dowodowych i ocenienia dowodów, Sąd nie ma się krępować żadnymi prawidłami ustawowemi.

W razie potrzeby można także stronę, proszącą o uznanie śmierci, jakoteż inne osoby przesłuchać pod przysięgą.)

§. 4.

Gdy zachodzi obawa, że w razie przydłuższej zwłoki, stwierdzenie okoliczności, mogących wpływać na wyjednanie uznania śmierci, stanie się niemożliwym lub o wiele trudniejszym; można tego ich stwierdzenia zażądać jeszcze przed podaniem prośby o uznanie śmierci, od tego Sądu powiatowego, w którego okręgu odbywać się mają dochodzenia, do tego stwierdzenia potrzebne.

§. 5.

Prośbę o uznanie śmierci podać można na rok przed upływem terminu wyznaczonego w §. 24 p. k. u. c.

Ale jeżeliby chciano wyjednać uznanie śmierci nieobecnego, który był w wielkiem niebezpieczeństwie utracenia życia, żądanie o uznanie go za zmarłego wnieść można niezwłocznie po wydarzeniu, w którym życie nieobecnego było zagrożone.

Decyzyi, orzekającej uznanie za umarłego, nie można w żadnym razie wydać przed upływem terminu ustanowionego w §. 24 p. k. u. c.

§. 6.

(Gdy Sąd otrzyma prośbę o uznanie śmierci, ustanowić winien kuratora do zastępowania nieobecnego w postępowaniu, tyczącem się uznania go za zmarłego.

Na kuratorze ciąży głównie obowiązek czynienia poszukiwań, któreby mogły doprowadzić do znalezienia nieobecnego.)

§. 7.

(Jeżeli Sąd uzna, że warunki ustawowe, potrzebne do uznania kogoś za zmarłego, udowodniono, o ile tego potrzeba, aby przystąpić do dalszego postępowania; winien wydać edykt, w którym podać ma istotne okoliczności szczególnego przypadku i wyrazić żądanie, aby Sądowi lub kuratorowi udzielono wiadomości o nieobecnym.

Zarazem trzeba obwieścić, że po upływie roku wydana będzie decyzja co do prośby o uznanie śmierci. W przypadku jednak, wzmiankowanym w ustępie 2 §fu 5go, przedłużyć trzeba termin ten aż do upływu przeciągu czasu, ustanowionego w §. 24, l. 3 p. k. u. c.

Edykt przybić trzeba na tablicy sądowej i zamieścić trzy razy w gazecie, przeznaczonej na obwieszczenia urzędowe. Sąd może także zarządzić ogłoszenie edyktu w innych gazetach, jakoteż ponowne ogłaszanie edyktu.)

Dzień, w którym termin edyktałny się kończy, trzeba w każdym razie wymienić w edykcie i wyznaczyć go w taki sposób, że po trzeciem zamieszczeniu edyktu w gazecie urzędowej najmniej rok upłynąć winien.

§. 8.

Po upływie terminu, w edykcie ustanowionego, Sąd wydaje decyzją co do żądania, aby wyrzeczono uznanie śmierci na ponowną prośbę.

Gdy się orzeka uznanie za zmarłego, trzeba podać także dzień domniemanej śmierci.

Jeżeli na podstawie dochodzeń da się oznaczyć dzień taki, który możnaby poczytać za dzień śmierci, lub którego nieobecny prawdopodobnie nie przeżył, tenże dzień podać trzeba jako dzień śmierci; w przeciwnym zaś razie dzień ostatni terminu, którego upływ uzasadnia stosownie do §. 24 p. k. u. c. domniemanie śmierci dla przypadku, będącego przedmiotem sprawy.

§. 9.

Gdyby nieobecny zostawił małżonka, natenczas, jeżeli zachodzą warunki, w prawie cywilnem ustanowione, tenże może wnieść żądanie, aby z uznaniem śmierci połączono orzeczenie, że małżeństwo uważane być ma za rozwiązane.

W przypadku tym Sąd, nadając kuratora, ustanowić ma także obrońcę małżeństwa.

W decyzji orzekającej uznanie śmierci, orzec także należy co do żądania o uważanie małżeństwa za rozwiązane.

Pozostały małżonek może także później, już po uznaniu śmierci nieobecnego, wnieść żądanie, aby orzeczono, iż małżeństwo za rozwiązane uważać należy. Sąd postąpić ma sobie w tym razie według przepisów ustawy niniejszej, w decyzji zaś, jeżeli żądanie uznaje za usadnione, wyrazić tylko orzeczenie, iż małżeństwo uważane być ma za rozwiązane.

W obudwu przypadkach obrońca małżeństwa winien założyć rekurs od decyzji w pierwszej instancji wydanej, gdy ta zawiera orzeczenie, iż małżeństwo uważać się ma za rozwiązane. Toż samo winien uczynić wtedy, gdy orzeczenie to wyda dopiero druga instancja, odmiennie od orzeczenia pierwszej instancji.

§. 10.

Gdy śmierć nieobecnego dokumentami publicznymi udowodnić się nie da, można w Sądzie, w §. 1 wzmiankowanym, przeprowadzić dowód śmierci i wyjednać orzeczenie, że dowód ten ma być uważany za ustanowiony.

Do postępowania stosowane będą przepisy §§. 2, 3 i 4.

Gdy Sąd uzna prośbę o dowodzenie śmierci za odpowiednią do wytoczenia dalszego postępowania, wydać ma edykt, do którego stosują się przepisy §fu 7, z tą zmianą, że termin edyktałny wyznaczyć ma Sąd według własnego uznania; nie może on jednak wynosić mniej jak trzy miesiące.

Wydając edykt, jednocześnie ustanowić ma Sąd kuratora (§. 6).

Przeprowadzenie dowodu odbyć się może przed upływem terminu edyktałnego.

Przed wydaniem decyzji Sąd przesłuchać ma Strony we względzie wyników przeprowadzenia dowodu.

Dowodzenie
śmierci.

Jeżeli dowód śmierci będzie uznany za ustanowiony, w decyzji podać trzeba dzień, co do którego udowodniono, że jest dniem śmierci, lub że nieobecny go nie przeżył; w tym ostatnim przypadku ów dzień uważany być ma za dzień śmierci.

§. 11.

Ustawa niniejsza nabywa mocy od dnia ogłoszenia a istniejące przepisy ustawowe, o ile inaczej urządzają jej przedmioty, tracą moc obowiązującą.

Przepisy ustawy niniejszej stosowane być mają także do tych przypadków uznania lub dowodzenia śmierci, które zostały już przed Sądem wytoczone.

§. 12.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 16 lutego 1883.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Pražák r. w.